

1. KAPITOLA

Reed

„KDE JSTE BYL včera večer mezi osmou a jedenáctou?“

„Jak dlouho spíte s přítelkyní svého otce?“

„Proč jste ji zabil, Reede? Naštvala vás něčím? Vyhrožovala, že o vaší aférce poví vašemu tátovi?“

Viděl jsem už dost kriminálek, abych věděl, že ve výslechový místnosti musíte mít pusku na zámek. Buď to, nebo z ní vypusťte jen tři kouzelná slovíčka: *Chci svého právníka.*

Přesně tuhle větu opakuju už dobrou hodinu.

Kdybych byl nezletilej, tyhle zmetky by ani nenašlo vyslychat mě bez rodiče nebo právníka. Jenže je mi osmnáct, takže mají za to, že si na mě můžou dovolovat. Nebo si myslí, že jsem tak pitomej a že jim na jejich zavádějící otázky odpovím i bez právního zástupce.

Detektivům Cousinovi a Schmidtové je očividně ukradený, jaký mám příjmení. Vlastně je to docela osvěžující. Celý život mám umetenou cestičku, protože jsem Royal. Kdykoli se dostanu ve škole do malé-

ru, táta akorát vypíše šek a všechny moje hříchy jsou zapomenuty. Holky odjakživa stály frontu u mé postele, aby se pak mohly vychloubat kámoškám, že se vychrápaly s Royalem.

Ne že bych po frontě holek ještě toužil. V poslední době je jenom jedna holka, kterou chci – Ella Harperová. A naprosto mě ničí, že se musela dívat, jak mě z domu odvádějí v poutech.

Brooke Davidsonová je mrtvá.

Pořád to nedokážu pochopit. Tátova odbarvená přítelkyně a krvelačná zlatokopka v jednom byla rozhodně naživu, když jsem z jejího bytu večer odcházel.

Jenže to detektivům nepovím. Nejsem idiot. Překroutili by cokoli, co bych řekl.

Frustrovaný svým mlčením praští Cousins oběma rukama do kovového stolu mezi námi.

„Odpověz, ty zmetku.“

Pod stolem se mi ruce samy sevrou v pěst. Přinutím se prsty uvolnit. Tohle je poslední místo na světě, kde bych se měl přestat ovládat.

Jeho parťáčka, mlčenlivá žena jménem Teresa Schmidtová, po něm střelí varovným pohledem. „Reede,“ osloví mě tiše, „nemůžeme vám pomoci, když nebudete spolupracovat. A my vám chceme pomoci.“

Povytáhnu obočí. Opravdu? Fakt si tu teď budou hrát na hodnýho a zlýho poldu? Asi se dívali na stejný kriminálky jako já.

„Lidi,“ ozvu se lhostejným hlasem. „Začínám si říkat, jestli nemáte problémy se sluchem.“ S úsměvem si složím paže na hrudi. „Požádal jsem o právníka. Máte s otázkami počkat, až dorazí.“

„Otázky vám můžeme pokládat i tak,“ opáčí Schmidtová, „a vy na ně můžete odpovědět. Proti tomu zákon nic nenamítá. Taky se můžete o informace dobrovolně

podělit. Například bychom docela pokročili, kdybyste vysvětlil třeba to, proč máte na triku krev.“

Odolám nutkání poplácat se po boku. „Počkám, až dorazí Halston Grier, ale díky za nabídku.“

Cousins si viditelně drtí stoličky. Schmidtová si akorát povzdechne. Oba detektivové se zvednou od stolu a beze slova vyjdou z místnosti.

Royal: 1

Policie: 0

Jenže i když to se mnou evidentně vzdali, stejně si dají na čas, než můj požadavek splní. Následující hodinu sedím v místnosti sám a uvažuji, jak jsem k čertu mohl takhle dopadnout. Nejsem svatej, ani jsem to o sobě nikdy netvrdil. Dostkrát jsem se už porval. Dokážu bejt nemilosrdnej, když je to potřeba.

Jenže... tenhle typ nejsem. Nejsem kluk, kterýho z vlastního baráku odvádí v poutech. Kluk, kterej vidí, jak se v očích jeho holky objeví strach, zatímco ho cpou do policejního autáku.

Než se dveře zas otevřou, kvůli klaustrofobii jsem mrzutější, než by se hodilo.

„Trvalo vám to,“ vyštěknu na tátova právníka.

Šedovlasý muž po padesátce má na sobě i přes pozdní noční hodinu oblek. Smutně se pousměje. „Tady má někdo dobrou náladu.“

„Kde je táta?“ zeptám se a nakouknu Grierovi přes rameno.

„V čekárně. Sem nesmí.“

„Proč ne?“

Grier za sebou zavře dveře a dojde ke stolu. Položí si na něj kufřík a rozepne zlaté zámky. „Protože neexistuje zákon, který by zakazoval rodičům vypovídat proti svým dětem. Taková výjimka se týká jen manželů.“

Poprvé od chvíle, kdy mě sem přivedli, znervózním.

Vypovídat? Tohle přece nepůjde před soud, že ne? Jak daleko chtějí poldové tuhle hovadinu dotáhnout?

„Reede, uklidni se.“

Žaludek se mi obrátí. K sakru. Jsem na sebe naštvanej, že jsem před tímhle chlápkem prozradil i jenom náznak bezmoci. Slabost nikdy neukazuju. Nikdy. Jediný, před kým jsem se kdy přestal hlídat, je Ella. Ta holka umí rozmetat moje zdi na prach a vidět mě takovýho, jakej doopravdy jsem. Ne toho chladnýho, namyšlenýho zmetka, za jakýho se vydávám.

Grier vytáhne žlutý zápisník a zlaté plnicí pero. Posadí se do židle naproti mně.

„O všechno se postarám,“ slíbí. „Nejdřív ale potřebuju vědět, před čím to stojíme. Co jsem zatím dostal z policistů, kteří vedou vyšetřování, existuje záznam z bezpečnostních kamer, na němž v osm čtyřicet pět včera večer vcházíš do bytu O'Halloranových. Stejný záznam ukazuje, jak odcházíš o dvacet minut později.“

Pohled mi zatěká po místnosti, hledám kamery nebo nahrávací zařízení. Není tu žádné zrcadlo, takže nás z vedlejší místnosti nejspíš nikdo nesleduje. Nebo v to aspoň doufám.

„Všechno, co řekneme, zůstane mezi námi,“ ujistí mě Grier, kterému můj ostražitý pohled neujde. „Nesmějí nás nahrávat. Vyplývá to z práva podezřelého na svého právního zástupce.“

Pomalou vydechnu. „Jo, zašel jsem tam. Ale já ji kurva nezabil.“

Grier přikývne. „Dobře.“ Něco si zapíše do notesu. „Trochu se vraťme. Začni od samého začátku. Pověz mi o sobě a Brooke Davidsonové. Žádný detail není zbytečný. Potřebuju vědět úplně všechno.“

Polknu povzdech. Paráda. *Tohle* bude fakt zábava k popukání.

2. KAPITOLA

Ella

KLUCI ROYALLOVI MAJÍ pokoje v jižním křídle, zatímco jejich táta obývá druhou část sídla, proto nad schody zatočím doprava a po naleštěné dřevěné podlaze doběhnu k Eastonovu pokoji. Na tiché zaklepání neodpoví. Ten kluk by zaspal snad i hurikán. Zaklepu o něco hlasitěji. Když nic neslyším, otevřu dveře. Easton leží na posteli s obličejem zabořeným do polštáře.

Dojdu k němu a zatřesu mu ramenem. Něco zamumlá.

Znovu s ním zatřesu, hrdlo mi svírá panika. Jak může tak klidně spát? Jak mohl prospat, co se tu stalo?

„Eastone!“ vybuchnu. „Probud' se!“

„Co je?“ zavřečí a pootevře jedno oko. „Sakra, to už musím na trénink?“

Převalí se, vezme s sebou přikrývku a odhalí tak víc kůže, než by mi bylo milé. Na podlaze najdu pohozené tepláky a hodím mu je na postel. Přistanou mu na hlavě.

„Vstávej,“ prosím ho.

„Proč?“

„Protože nám nebe padá na hlavu!“

Omámeně zamrká. „Co?“

„Máme problém, sakra!“ vykřiknu. Pak se přinutím zhluboka nadechnout, abych se uklidnila. Nefunguje to. „Přijď za mnou do Reedova pokoje, jo?“ vyštěknu.

Nejspíš v mém hlasu slyší neovladatelnou paniku, protože se bez zaváhání vyhrabe z postele. Než vyjdu ze dveří, uvidím další kus holé kůže.

Místo do Reeedova pokoje zamířím širokou chodbou k vlastní ložnici. Tenhle barák je neskutečně obrovský, neskutečně nádherný, ale všichni v něm jsou pošahaní. Včetně mě.

Takže jsem asi přece jenom Royalová.

Jenže ne, nejsem. Ten muž v přízemí mi to jasně připomíná. Steve O'Halloran. Můj ne zrovna mrtvý otec.

Hrud' se mi sevře vírem emocí, který mi málem podrazí nohy. Mám co dělat, abych se nezhroutila. Je mi hrozně, že jsem ho tam dole jen tak nechala. Ani jsem se nepředstavila, jenom jsem se otočila na patě a vyběhla do patra. Pravda, Callum Royal udělal totéž. Měl hlavu plnou Reeda, proto jen vyhrkl: „Tohle teď řešit nemůžu. Steve, počkej tu na mě.“ Pak nasedl do auta a odjel na policejní stanici.

Navzdory pocitu viny schovám Stevea do mrňavé krabičky v mozku a položím na ni těžké olověné víko. Teď o něm nemůžu uvažovat. Musím se soustředit na Reeda.

V pokoji vytáhnu zpod obrovské postele svůj batoh. Vždycky ho nechávám na místě, kam se snadno dostanu. Rozepnu ho a vydechnu úlevou, když v něm uvidím koženou peněženku s penězi, které mi Callum zatím vyplatil.

Když jsem se sem nastěhovala, Callum mi slíbil, že mi bude platit deset tisíc dolarů měsíčně, pokud se ne-